

WILLE

Leesexemplaar

Voor Eveline

Leesexemplaar

VAN GAS
MET ILLUSTRATIES VAN MELVIN

WILLE

DE WRAAK OP MISS HALITOSIS

P E L C K M A N S

DEEL I

I

Leesexamenjaar

HOOFDSTUK

N iemand beweegt. Niet de zakenvrouw in het dure mantelpak, die languit op haar buik op de glanzende tegels ligt, het gezicht verborgen onder haar uitwaaiende haar. Niet de bejaarde dame in de beige regenjas naast haar, zich als een drenkeling vastklampend aan haar paraplu. Niet de gespierde jongeman in trainingspak een eindje verder, liggend met zijn handen gekruist achter op zijn hoofd en met zijn neus diep in de okselvijver van zijn shirt. Niet de andere klanten van de bank, die over de hele vloer van de lobby verspreid liggen.

Niemand beweegt, behalve de kolossale man die langzaam door het oerwoud van armen en benen stapt. Hij heeft het formaat van drie op elkaar gestapelde kerstmannen, zijn kale hoofd scheert rakelings langs het plafond. Hij is piekfijn uitgedost in een zwart maatpak, dat afgewerkt is met gifgroene knopen. Zijn gladgeschoren gezicht gaat

grotendeels schuil achter een glanzende pilotenbril met groengetinte glazen. Hij draagt een machinegeweer in handjes die zo klein zijn dat het lijkt alsof hij zijn eigen knuisten met een kleuter heeft geruild. Dat geldt ook voor zijn voetjes, die gehuld zijn in zwartgelakte schoentjes met een harde hak, waarmee hij elke stap op de tegels als een pistoolschot laat klinken.

Hij patrouilleert van de achterwand met lege loketten naar de grote ramen in de voorgevel en weer terug. Naast de loketten zitten een deur naar het toilet en een deur naar een gang met kantoren, beide dicht. De automatische schuifdeur van de ingang is vergrendeld en alle rolgordijnen voor de ramen zijn neergelaten, zodat het drama in de bank voor voorbijgangers verborgen blijft. De loop van zijn machinegeweer houdt hij naar beneden gericht, bij elke stap zwaait de monding van hoofd naar hoofd.

Van zijn gezicht valt niets af te lezen, zijn mond is een onbeweeglijke streep tussen zijn dikke wangen. Misschien doet hij het met opzet, misschien niet, maar hij vertrekt geen spier wanneer hij zijn hak op de rug van de hand van de zakenvrouw zet. Wanneer ze haar hand wil terugtrekken, heft de man zijn andere voet op en brengt zijn volle gewicht over op de hand van de vrouw. Zijn hak boort zich met een gruwelijk gekraak in de rug van haar hand. De vrouw schreeuwt het uit, kronkelend en schoppend van de

pijn, maar ze zit muurvast op de vloer vastgepind. Met een gratie die je niet van een zwaarlijvige reus zou verwachten, zwaait de man zijn vrije been hoog in de lucht achter zich, terwijl hij helemaal vooroverbuigt. Met de loop van zijn machinegeweer veegt hij de haren uit het gezicht van de vrouw, zet de monding op een punt net boven haar strottenhoofd en duwt door. Haar gekrijs verstomt meteen tot een reutelend gejammer.

‘Gommaar? Wat was dat? Ik herinner me duidelijk dat ik om absolute stilte had gevraagd?’

In de deur naar de gang staat een kleine vrouw, met één hand op de deurklink, die voor haar bijna op schouderhoogte komt. In haar andere hand bungelt een enorme revolver. Ze draagt een gifgroene jurk in dezelfde tint als de knopen aan het pak van de reus, alsof ze samen gezellig gaan winkelen wanneer ze geen banken overvallen. Glanzend zwart haar, in een perfecte bob geknipt, omringt haar krijtwitte gezicht. Boven haar minuscule neus schitteren gitzwarte ogen, de pupillen zo groot dat er nauwelijks oogwit te zien is. Haar kleine rode mond maakt de gelijkenis met een antieke porseleinen pop compleet.

De reus zwaait weer rechtop en haalt zijn hak van de gemengelde hand. Zwijgend geeft hij een nauwelijks merkbaar knikje in de richting van zijn slachtoffer, dat ademloos van de pijn haar hand omklemt.

‘Gommaar toch’, zegt de vrouw. Ze heeft een zachte fluwelen stem, waarmee ze zo aan de slag zou kunnen bij de radio, als ze niet voor een andere carrière had gekozen. ‘We hebben het hier over gehad, over mensen martelen wanneer je je verveelt. Weet je nog?’

Gommaar geeft geen krimp. Als de boodschap al tot hem is doorgedrongen, laat hij er niets van merken.

‘Miss?’ Een handlanger, identiek uitgedost als Gommaar, duikt achter haar op. ‘Ons contact laat ons weten dat de politie net de melding heeft ontvangen. Ze staan op het punt om uit te rukken.’

‘Stuur iedereen naar de auto’s, tijd om te verdwijnen. We zijn toch klaar. De kluis is leeg en onze zakken vol.’

De vrouw lacht breed bij dat laatste. Een haast tastbare golf van ontzetting gaat door de gijzelaars. Haar tanden zijn zwart en dof, stuk voor stuk, en stuk voor stuk zijn ze verbrokkeld en versplinterd tot een scherpe punt.

Achter de massieve rug van Gommaar, onzichtbaar voor de vrouw, komt een gijzelaar langzaam in beweging. Het is een grote man, maar nog steeds ettelijke hoofden kleiner dan Gommaar. Strak afgelijnde spieren glijden onder het vel van zijn armen terwijl hij zich voorzichtig opdrukt totdat hij vlak boven de grond neerhurkt, opgespannen als een veer. Vanonder een platte geruite pet houdt hij zijn lichtblauwe ogen op de schedel van Gommaar gericht. Zo

blijft hij een paar tellen zitten kijken, zoals een hoogspringer die in gedachten een sprong voorbereidt. Dan springt hij op, grijpt in één vloeiende beweging de stalen kapstok die naast de voordeur staat en plant na een machtige zwaai het massieve voetstuk in het achterhoofd van Gommaar. Door de enorme klap haalt die onvrijwillig de trekker over. Hij lost een oorverdovend salvo maar blijft onwrikbaar staan, alsof de man hem met niet meer dan een plumeau heeft gestreeld.

De kapstok ligt in stukken op de grond, tussen de gillende gijzelaars, inclusief het voetstuk dat een diepe gleuf heeft achtergelaten in het hoofd van Gommaar. Het salvo trok een stippellijn van kogelgaten over de tegels, tot net voor de voeten van de vrouw in de deuropening. Een tegelsplinter trof haar midden in het voorhoofd. Een enkele druppel bloed glijdt langs haar neus naar haar mondhoek. Ze richt haar revolver op de man met de geruite pet, die in elkaar krimpt en zijn handen in de lucht steekt.

‘Er is er altijd eentje die per se de held moet uithangen. Het wordt vermoeiend op den duur. Misschien moet ik dit eens en voor altijd oplossen...’ prevelt de vrouw. Terwijl ze nadenkt, plukt ze met haar vrije hand de splinter uit haar voorhoofd en schiet hem achteloos tussen de gijzelaars. Dan breekt haar gezicht open in een afschuwelijke grijns.

‘Ik ga een voorbeeld stellen’, zegt ze, terwijl ze haar blik

over de gijzelaars laat glijden. ‘En jullie mogen allemaal toekijken, zodat jullie later aan iedereen kunnen vertellen wat er gebeurt als je Miss Halitosis dwarsboomt.’ Haar ogen glinsteren kwaadaardig.

‘Gommaar? Breng hem hier’, beveelt ze.

In een paar snelle passen bereikt Gommaar de man met de geruite pet, grijpt hem bij zijn keel en gooit hem het vertrek door, over de gijzelaars en over het hoofd van de vrouw heen de gang in. Een affiche met ‘Lenen zonder hoofdbreken’ stopt de vlucht van de man, waarna hij kreuwend op de grond blijft liggen.

Miss Halitosis vist een stuk van de steel van de kapstok van de vloer en houdt het eindje staal een paar centimeter voor haar mond, alsof het een microfoon is en ze elk ogenblik in gezang gaat uitbarsten. Alle ogen zijn op haar gericht. Ze haalt diep adem en blaast met getuitede lippen over het uiteinde van het stuk staal. Meteen stijgen er verstikkende dampen op. Alle gijzelaars kuchen en hoesten, terwijl de tranen hen over de wangen lopen. Zelfs Gommaar houdt een handje over zijn mond en neus. Waar het wordt blootgesteld aan de adem van Miss Halitosis begint het metaal te borrelen en druppelt het op de grond, als gesmolten was van een kaars. De druppels vreten zich sissend een weg door de vloertegels. Wanneer het stuk metaal is weggesmolten tot aan haar vingers, gooit ze het eindje tussen de gijzelaars,

die panisch wegkronkelen wanneer het smeulend voorbij komt gerold.

‘En nu’, zegt ze, ‘wil ik dat iedereen goed naar me kijkt. Ik wil alle ogen op me gevestigd zien, niemand kijkt weg, niemand sluit de ogen. Begrepen?’

Alle hoofden draaien zich in haar richting.

‘Heel goed. En om er zeker van te zijn dat niemand valspeelt, zal Gommaar iedereen die durft weg te kijken met een aan stukken rijten.’

Begeleid door kreten van ontzetting loopt ze naar de man met de geruite pet, die nog steeds half bewusteloos in de gang ligt. Ze zorgt ervoor dat de deur wijd open blijft staan. Dan knielt ze neer naast zijn hoofd, neemt het stevig vast tussen beide handen, brengt haar mond dicht bij zijn gezicht en... blaast.

Meteen vult de ruimte zich weer met brandende dampen. De schoenen van de man roffelen op de vloer terwijl de gijzelaars huilen en smeken om niet meer te hoeven kijken, maar Gommaar is onverbiddelijk. Na een paar minuten, die eeuwen lijken te duren, vallen de voeten van de man stil.

Miss Halitosis staat op en stelt zich weer op in de deuropening. In de verte klinken sirenes, die langzaam aanzwellen.

‘Niemand’, zegt ze zacht, ‘solt met Miss Halitosis. Niemand.’

HOOFDSTUK

2

Het probleem met groot zijn voor je leeftijd, denkt Wille, is dat je altijd aan het kortste eind trekt. Altijd. Neem nu kattenkwaad. De belhamel uitgehangen? Chinese inkt door de douchegel van de turnleraar gemengd of champignons gekweekt in je schoolbank? Dan ben je ineens 'toch geen kind meer' en zou 'zo'n grote jongen' toch veel beter moeten weten. Terwijl elf – bijna twaalf eigenlijk – nog veel te jong is om frisse deugnieterij achterwege te laten, vindt hij. En bijna twaalf is wel degelijk, zonder enige twijfel, veel en veel te jong om getroost te worden met een stevige handdruk en een gepreveld 'innige deelneming' nadat je vader – je enige ouder nota bene – werd gesmolten. Nee, doe dan maar een knuffel.

Anderzijds, windt Wille zich op, zou je dan toch verwachten dat je als je groot bent voor je leeftijd moeiteloos een griezelfilm zou kunnen binnenglippen, of boeken voor

volwassenen zou kunnen lenen in de bibliotheek. Helaas. Met het onuitstaanbare talent van volwassenen om zichzelf tegen te spreken wanneer het ze maar uitkomt, ben je dan opeens te jong.

Wille zucht. Laat staan dat ze je alleen laten wonen, ook al ben je nu al bijna net zo groot als je vader was. Adelheid, de psychologe die hem begeleidt sinds de bankoverval van hem een wees maakte, was heel duidelijk geweest, die laatste keer dat hij het alleen wonen ter sprake had gebracht: ‘Nee, Wille. Nee. Het gaat er niet over of je het zou kunnen of niet. En ik begrijp dat je niet naar een weeshuis wilt. Maar je bent minderjarig. We hebben de plicht om voor je te zorgen. Bovendien heb je vreselijke dingen gezien en ben je net je vader verloren. Ik peins er niet over om je aan je lot over te laten. We vinden wel een oplossing.’

Die oplossing, die kwam er. In de gedaante van de directeur van de grote bankengroep waar de overvallen bank tot behoort. Toen hij hoorde van de heldenmoed van Willes vader en van de verschrikkelijke manier waarop hij ervoor werd gestraft, aarzelde hij geen moment, zei Adelheid. Hij wil Wille opnemen in zijn gezin, als pleegzoon. Wille zou nooit iets tekortkomen, zijn toekomst zou veiliggesteld zijn en Wille zou drie pleegbroers krijgen die maar net iets ouder zijn dan hij. Een drieling. Een buitenkans, zei Adelheid, iets waar veel kinderen jaloers op zouden zijn. Wille wou

dat hij haar gevraagd had of die kinderen nog zo jaloers zouden zijn als ze wisten dat iemand eerst hun vader om zeep zou moeten helpen.

Maar goed, het klinkt als een betere oplossing dan wegwijnen in een weeshuis. Bovendien kan hij er niet meer onderuit. De kranten hebben dagenlang gesmuld van de goede daad van de directeur, er was amper een voorpagina te vinden waar zijn foto niet op stond. Hele drommen mensen versluizen zelfs hun spaargeld naar zijn bank, alsof die niet net werd overvallen. Alsof Miss Halitosis een nachtmerrie is die al snel weer is vergeten.

En zo zit Wille op zijn bed, in zijn oude kamer. Buiten wacht Adelheid bij de auto, om hem naar zijn nieuwe thuis te brengen. Wanneer hij klaar is met inpakken. Wanneer hij klaar is met afscheid nemen.

Adelheid heeft hem op het hart gedrukt dat hij alleen wat persoonlijke spullen hoeft mee te nemen. Zijn gloednieuwe pleegouders zorgen voor alles, zelfs kleren. Denk aan dingen die je dierbaar zijn, foto's en zo, zei Adelheid.

Foto's heeft hij hoegenaamd niet nodig. Als hij zijn vader voor zich wil zien, hoeft hij alleen maar in de dichtstbijzijnde spiegel te kijken. Het viel iedereen meteen op hoeveel ze op elkaar leken. Dezelfde lichtblauwe ogen, hetzelfde beweeglijke voorhoofd dat garant staat voor komische gezichtsuitdrukkingen, vaak onbedoeld, dezelfde vierkante

kin. Dezelfde dikke hardos vol weerborstels, al laat Wille zijn donkerbruine lokken vrij waaien terwijl zijn vader de grijzende versies ervan onder een Engelse platte pet duwde. Beiden even mager, en ook bij Wille zijn al de eerste tekenen te zien van de pezige kracht die zijn vader uitstraalde.

Foto's van zijn moeder bestaan niet, al is Wille daar niet helemaal zeker van. Hij heeft haar nooit gekend en zijn vader was altijd bijzonder karig met informatie over waarom ze wegging. 'We waren zelf nog kinderen toen jij eraan kwam', is het enige antwoord dat hij kon ontfutselen, waarna zijn vader Wille meteen aanmaande om eindelijk zijn schorseneren op te eten en zo het gesprek vakkundig in de kiem smoorde. In Willes fantasie is ze naar Hollywood vertrokken toen hij nog heel klein was, om er een beroemde actrice te worden, wat zou verklaren waarom zijn vader steevast de straat oversteekt wanneer hij voorbij een bioscoop komt.

Wille trekt zijn reiskoffer onder het bed vandaan, legt hem geopend op de vloer en kijkt de kamer rond, van zijn bureau naar de kledingkast en weer terug, terwijl hij in gedachten de inventaris opmaakt. Het allegaartje aan elektronica-onderdelen en half afgewerkte uitvindingen (*) op zijn bureau laat hij links liggen. Hij twijfelt of hij nog zorgeloos

(*) Zonder zijn zelfgemaakte bazooka, die nam de ontmiijningsdienst al in beslag.

kan experimenteren zonder dat zijn vader klaarstaat met een complimentje. Of een brandblusser. Of met een uitleg voor de politie, zoals die keer toen Wille een revolutionair buitentoilet had gegraven in de achtertuin. (*)

In een hoek liggen rollen touw, klimharnassen, helmen en die collectie metalen dingen waar een rotsklimmer zijn leven aan toevertrouwt. Hij laat alles met spijt in het hart achter. Aan het andere eind van het klimtouw zat jarenlang, weekend na weekend, vakantie na vakantie, het geruststellende gewicht van zijn vader vast. Het zou hem alleen maar herinneren aan de pijnlijke leegte.

Dan blijven alleen zijn boeken over. Geen haar op zijn hoofd die eraan denkt om zonder te vertrekken. Het zijn er niet veel, nauwelijks een plank vol, maar aan elke rug, aan elke titel, kleeft een herinnering. Hij legt ze in zijn koffer. Ernaast valt een traan. En nog een.

Wille laat zich op de vloer zakken en klemt zijn hoofd stevig tussen zijn knieën. Adelheid had hem hiervoor gewaarschuwd. 'Verdriet komt in golven', zei ze, 'en net zoals de golven in de zee gaan ze nooit weg. Soms zijn het grote golven, zeker in het begin, maar mettertijd komen er meer kleine dan grote en leer je hoe je erdoor kunt zwemmen.' Wille wacht tot de golf over hem is gespoeld en er

(*) Het was niet hun achtertuin.

zich weer kalmer water aandient. Met de koffer in beide armen voor zijn borst geklemd verlaat hij zijn oude kamer, wankelt kreunend de trap af, de gang door en duwt hem prompt in de armen van Adelheid, die zich met een verrast giljetje nog net overeind weet te houden. Sommige herinneringen zijn zwaarder dan andere, denkt Wille terwijl hij op de achterbank kruipt. Als psychologe zou ze dat toch moeten weten.

HOOFDSTUK

3

LANG GELEDEN, IN EEN STAD, ERGENS.

De ambulance scheurt rakelings langs de geparkeerde auto's de eenrichtingsstraat in. De zwaailichten zetten de ramen van de herenhuizen in vuur en vlam, de sirene snijdt snerpemd door de ochtendlucht. De ambulancebroeder stopt met krijgsende banden voor een fraaie tandartsenpraktijk. De ambulance staat nog niet stil of een ploeg springt eruit en spurt naar de openstaande deur.

In de deur staat een frêle meisje van een jaar of tien, met opvallende zwarte ogen in een bleek gezicht, omringd door een zwarte bob.

'Het is meneer Molaar!' zegt het meisje. 'Op de derde verdieping, vlug!' Ze wijst naar een smalle trap. De twee

ambulancebroeders stormen naar boven.

Op de derde verdieping ligt een jongeman in een witte tandartsjas op de grond, met zijn hoofd in de schoot van een radeloze assistente.

‘Kijk! Kijk dan toch!’ huilt ze. ‘Kijk wat ze met meneer Molaar heeft gedaan!’

De ambulancebroeders komen dichterbij en deinzen met-een terug. ‘Godallemachtig’, prevelt de oudste. De jongste kokhalst.

Het gezicht van de tandarts bubbelt. Het is een moeras van groeiende bellen, die een bleekgroene nevel verspreiden wanneer ze knappen. Zijn brillenglazen smelten langzaam in zijn gelaat. Hij haalt snel en raspemd adem.

De oudste ambulancebroeder vermant zich. Hij neemt een zuurstoffles en zet het mondmasker op de plaats waar hij de mond en de neus van de tandarts vermoedt. In een oogwenk smelt het plastic van het masker. De groene walm vreet via de rubberen slang door het ventiel van de zuurstoffles, die zichzelf met een striemende knal lanceert, door het raam barst en zich diep in de gevel aan de overkant boort.

Op de begane grond regent het glasscherven voor de voeten van het meisje, dat nog steeds in de deuropening staat. Ze hoort de kreten van ontzetting hoog boven haar en lacht haar tanden bloot. Die zijn klein, puntig en stuk voor stuk pikzwart. Ze huft van de drempel, steekt de straat over en

voegt zich bij een blond meisje van dezelfde leeftijd, dat opgewonden op en neer staat te wippen.

‘Ziezo. Die beul zal je nooit meer martelen, daar heb ik voor gezorgd’, zegt het meisje met de zwarte tanden.

‘Dank je wel’, zegt het blonde meisje. ‘Echt. Alleen...’

‘Reintje, zeg dat het niet waar is. Niet nog eens.’

‘Sorry! Sorry! Maar... deze tandarts was het waarschijnlijk ook niet. Het huis komt me plots zo onbekend voor. Misschien was het toch in een andere straat’, zegt het blonde meisje. ‘Vind je het erg?’

‘Erg? Die blik in hun ogen wanneer ze hun verdomde spiegeltje in mijn mond stoppen alleen al is goud waard. Maar misschien helpt het als je je tandarts even zou beschrijven?’

‘Wel... het is een man met een witte jas aan. Denk ik. Het zou ook een vrouw kunnen zijn.’

‘Goed,’ verzucht het meisje met de zwarte tanden, ‘zo sluiten we de tandartsen die geen witte jas dragen alvast uit. Op naar de volgende dan maar?’

De meisjes wandelen arm in arm de straat uit.

In de praktijk legt de tandarts zijn hand op de arm van de ambulancebroeder en wenkt hem naderbij.

‘Het... het zijn haar tanden niet’, fluistert hij met zijn laatste krachten. ‘Het is haar... haar hart. Het is rot.’

HOOFDSTUK

4

W

ille had weleens gelezen over de middeleeuwse alchemisten, die eeuwenlang tevergeefs zochten naar een manier om lood in goud te veranderen. Ze hadden het verkeerd begrepen, bedenkt Wille, wanneer Adelheid de oprijlaan inslaat van wat zijn nieuwe thuis zal worden. Ze zouden zich vast met een eind lood voor de kop slaan als ze zouden zien hoe hedendaagse bankiers de kunst verstaan om lucht – al dan niet gebakken – te veranderen in geld.

Wille vermoedt dat een vastgoedmakelaar het een modern landhuis zou noemen, wat een korte manier is om te zeggen dat het een kast van een huis is, dat er oud uitziet terwijl het met moderne technieken werd gebouwd, en dat bij voorkeur ergens midden in het groen neer werd gepleurd. De gevel is opgetrokken uit rode baksteen. Wille telt drie rijen ramen met witte luiken, een rij voor elke verdieping.

Een brede granieten trap leidt naar een dubbele voordeur, zo massief dat zelfs de hardnekkigste huis-aan-huisverkoper wel twee keer nadenkt voordat hij zijn voet ertussen steekt. Als hij al zover zou raken tenminste, want de oprijlaan die als een enorme omgekeerde U op de voortuin gedrukt staat, is aan beide kanten afgesloten door een hek met afschrikwekkende punten.

Adelheid stuurt de auto door de poort, de banden knerpend op het grind. Ze rijdt langs het uitgestrekte gazon met de fontein met een bronzen ballerina erop aan de ene kant, langs de rij luxewagens onder de carport aan de andere kant en stopt bij de trap naar de voordeur. Ze stappen uit. Het geruis van voorbijrijdende auto's waaraan hij zo gewend was in zijn oude huis is hier totaal afwezig. Hij hoort alleen fluitende vogels in het bos dat het landgoed omringt en het gezoem van bijen boven de bloembedden voor het huis. Bij de poort verschijnt een knoestige tuinman, die hun bandensporen uit het grind begint te harken en hem een vuile blik toewerpt, alsof Wille net uitgebreid in zijn pet heeft gespuugd. De zenuwen gieren Wille door de keel.

Ze tillen met vereende krachten Willes koffer uit de auto, wanneer de voordeur openzwaait. Een vrouw die half uit een bos rode krullen en half uit een uitwaaijende lavendelblauwe jurk lijkt te bestaan fladdert naar buiten.

‘Wille! Daar ben je dan!’

Met haar armen wijd open trippelt ze de trap af. Ergens halverwege schiet haar naaldhak van een trede en kan ze zich op het nippertje redden door zich half over de leuning te gooien. De overblijvende treden daalt ze voetje voor voetje af, uiterst voorzichtig, terwijl ze zich met witte knokkels vasthoudt aan de balustrade. Beneden haalt ze een paar keer diep adem, met een trillende hand hoog op haar borst, waarna ze zich opricht en een poging waagt om haar verschrikte gezicht te herschikken rond een glimlach. Ze neemt een paar wankele stappen tot ze voor Wille staat.

‘Dag jongen, ik ben je pleegmoeder.’

In een snel tempo maakt ze aanstalten om hem achter-eenvolgens te kussen, te omhelzen en over zijn bol te aaien, maar telkens trekt ze zich op het laatste moment terug. ‘Hoe doe ik dit, hoe doe ik dit’, hoort Wille haar ondertussen fluisteren. Uiteindelijk grijpt ze zijn hand en beweegt zijn arm drie keer langzaam op en neer, alsof ze een emmertje water pompt. Haar vingers gaan bijna helemaal schuil onder ringen bezet met veelkleurige stenen. Het metaal voelt koel aan in Willes hand.

‘Dag... eh... pleegmoeder’, zegt Wille.

‘Ha!’ zegt de vrouw lachend. ‘Pleegmoeder! Jongen, toch.’

Wille voelt zich opgelaten.

‘Zeg maar Gwendolyn. Is Wille kort voor Wilfried? Of Willebrord misschien? Willem-Jan?’

‘Nee, gewoon Wille’, zegt Wille.

‘Oei’, zegt Gwendolyn. Ze aarzelt. Wille verwacht dat hij dadelijk weer op de achterbank zal zitten, ditmaal richting weeshuis. Dan vermant ze zich. ‘Wille is prima’, zegt ze. ‘We maken er het beste van, want waar een Wille is, is een weg! Toch?’ Ze lacht uitbundig om haar eigen grapje. Ze is de enige.

‘Goed’, zegt Adelheid. ‘Hier ga ik afscheid moeten nemen, Wille. Vanaf nu zal Gwendolyn voor je zorgen.’

‘Dag Adelheid’, fluistert Wille. ‘Bedankt voor alles.’

Adelheids ogen staan plots vol tranen. Ze trekt Wille tegen haar borst en knijpt hem haast fijn. Wille slaat zijn armen om haar heen, ook al stikt hij zowat in haar haar. Ze laat hem los en legt een warme hand op zijn wang, terwijl haar duim over zijn wenkbrauw streelt.

‘Het gaat je goed, jongen.’

Wille knikt. Dan draait Adelheid zich om, stapt in de auto en rijdt de oprijlaan af.

Wille kijkt de auto wezenloos na, met zijn pleegmoeder – pardon, Gwendolyn – naast hem. Gwendolyn legt een hand op zijn schouder. Hij kijkt op. Rond haar neus zitten een hoop sproeten, ziet hij nu. Haar krampachtige glimlach heeft plaatsgemaakt voor een ontspannen exemplaar, alsof Adelheid de zinderende spanning in de lucht in de kofferbak van de auto heeft gepropt en heeft meegenomen.

‘Oehoe! Willem!’ roept ze, terwijl ze met beide handen boven haar hoofd zwaait, als een schipbreukeling die de aandacht van een vliegtuig probeert te trekken. De norske tuinman kijkt op. Ze wijst op Willes koffer en mimet met overdreven gebaren dat hij hem naar binnen moet brengen.

‘Wat denk je, Wille’, zegt ze dan. ‘Ben je klaar voor een rondleiding met gids Gwendolyn?’

HOOFDSTUK

5

EEN ANDERE STAD, ERGENS ANDERS, OOK LANG GELEDEN MAAR NET IETS MINDER LANG ALS DAARSTRAKS.

De groep ballerina's beweegt perfect synchroon over het podium. Sierlijk, elegant en met een glimlach op het gezicht.

In de zaal van het theater zijn de lichten gewoon aan. Er zit niemand op de rode pluchen klapstoelen, op een magere, oudere vrouw midden op de eerste rij na. Ze zit kaarsrecht, zonder dat haar rug de leuning raakt, en kijkt verrukt naar de meisjes op het podium. Op haar schoot ligt een klembord.

'Prima, meisjes!' roept ze. 'Doorgaan, blijf je concentreren!'

Ze tikt met een balpen een paar maten mee op het klembord.

'Gommaar, hou je klaar! Opkomst in... vijf, zes, zeven, acht!'

Met een paar grote sprongen zeilt een enorme gestalte over het podium. De nauw aansluitende broek komt hem tot net boven zijn knieën en ziet eruit alsof hij elk ogenblik van zijn hammen van bovenbenen kan knappen, zijn witte shirt is omhooggekropen en bedekt nog net zijn borstbeen. De jongen is ongeveer dubbel zo groot als de grootste ballerina op het podium. Telkens wanneer hij op het podium landt, trilt het zo hard dat de andere ballerina's bijna hun evenwicht verliezen. Uiteindelijk bereikt de jongen het midden van de groep, zijn piepkleine voetjes parmantig trippelend op de houten vloer.

'Gommaar! Meer emotie, jongen! Komaan! Dit is een vrolijk stuk. Lachen!' roept de dame in de zaal.

Op het ronde gezicht van Gommaar valt niets af te lezen, zijn mond blijft een onbeweeglijke streep, zijn kraal oogjes zijn amper zichtbaar onder zijn wenkbrauwen.

'Gommaar! *Grand jeté* in... vijf, zes, zeven, acht!'

Met een machtige sprong vliegt Gommaar hoog door de lucht, zijn massieve benen gestrekt in een perfecte spagaat, zijn armen hoog boven zijn hoofd. Op het hoogste punt van zijn sprong lijkt hij even stil te hangen, dan laat de zwaartekracht zich terug gelden en valt hij weer naar beneden. Zo door het houten podium.

Enkele ballerina's verdwijnen samen met Gommaar in het gat, een andere valt van het podium in de zaal en nog

een andere wordt door een opzweepende plank in de lucht gegooid en hangt nu hoog in de gordijnen. Alle ballerina's gillen uit volle borst.

Uit het gat in het podium verschijnen twee kleine handjes die vastzitten aan bonkige armen. Dan volgen Gommaars hoofd en schouders.

'Gommaar! Nu heb ik er genoeg van!' tiert de vrouw in de zaal. 'Dit is de laatste repetitie die je verpest. Ik ben het beu. Ik ben dat emotionele gezicht van je beu, ik ben dat enorme lijf van je beu en ik ben je spoor van vernieling beu. Scheer je weg! Ga iets anders doen! Worstelen, rugby of boksen of zo, maar blijf weg uit mijn balletles!'

Gommaar vertrekt geen spier. Hij kruipt uit het gat, springt van het podium en loopt op de vrouw toe. Hij rukt het klembord uit haar handen en slaat het op haar hoofd in stukken. Dan klapt hij de stoel dicht, met de vrouw er nog tussen. Zonder nog op of om te kijken loopt hij naar de uitgang.

Leunend tegen een gevel aan de overkant van de straat, staat een meisje hem op te wachten. Ze heeft een bleek gezicht, omringd door een korte zwarte bob.

HOOFDSTUK

6

Gwendolyn gaat de trap naar de voordeur op, met Wille in haar kielzog.

Haar stappen zijn wankel en onzeker, bijna op elke trede zwaait ze met gespreide armen heen en weer om haar evenwicht te hervinden, waardoor ze maar langzaam vordert. Wille maakt van de gelegenheid gebruik om zijn kersverse pleegmoeder goed in zich op te nemen, van de talloze armbanden die rond haar onderarmen ratelen, tot de enorme massa rood haar die ze hoog opgestoken draagt, alsof er op haar kruin voortdurend een explosie plaatsvindt. Wanneer ze de bovenste trede bereikt, ziet Wille iets schitteren onder aan haar hoge hakken. Tot zijn verbazing zitten er daar koperen wielmpjes, zoals een cowboy sporen aan zijn laarzen heeft, maar dan zonder de scherpe stekels. Geen wonder dat ze moeite heeft om overeind te blijven, denkt hij. De wielmpjes zijn verbonden met dunne koperen draden, ziet hij

nu, die strak rond haar hakken gewikkeld zitten.

Alsof ze zijn verbijstering kan voelen, draait ze zich om en tilt haar jurk een eindje op. De koperen draden winden zich rond haar enkels en onderbenen en verdwijnen helemaal onder haar jurk.

‘Wat vind je van mijn aarding?’ vraagt ze. ‘Geniaal, toch? Het verbindt me beter met de aarde’, verduidelijkt ze, wanneer ze zijn opgetrokken wenkbrauwen ziet. ‘Alle negatieve energie waarmee ik bestookt word, verdwijnt zo in de aarde zonder dat ik er last van heb. Het is wel belangrijk dat de wieltjes altijd contact houden met de grond, dus het is wel moeilijk lopen zo. Bovendien is het ook heel effectief tegen kosmische straling. Kijk!’

Ze tilt haar haar omhoog en laat hem haar blote nek zien. Uit haar kraag komen de twee koperen draden weer tevoorschijn. Ze zitten vast aan een dikkere metalen steel, die in haar haar verweven zit.

‘Heb ik gemaakt van het geraamte van een oude paraplu’, zegt ze giechelend. ‘Het werkt perfect en bovendien houdt het mijn kapsel in vorm.’ Wille vermoedde al dat zo’n massa krullen niet zonder hulp de zwaartekracht trotseert.

Zijn pleegmoeder brengt haar kapsel weer in orde. ‘Vroeger moest je een hoedje van aluminiumfolie dragen om je te beschermen, de vooruitgang staat voor niets!’ straalt ze. Wille denkt dat mensen die aluminium hoedjes

dragen vaak in een afgesloten vleugel van het ziekenhuis worden ondergebracht, maar hij houdt wijselijk zijn mond.

Na de voordeur volgt een koele gang, die helemaal doorloopt tot aan de achterkant van het huis, waar een dubbele glazen deur toegang geeft tot het terras. De gang kruist een andere, langere gang, die in de lengterichting loopt en aan elke kant uitmondt in trappenhuisen naar boven en in deuren naar de zijvleugels. Ze wandelen naar de rechtervleugel.

‘Links heb je de woonkamer, die net als de eetkamer uitkijkt op het terras en op de tuin’, vervolgt zijn pleegmoeder, als een volleerde gids. ‘De trap aan het eind van de gang leidt naar de slaapkamers. Daar vind je jouw kamer, maar voordat we die gaan bekijken, gaan we eerst even kennismaken met Erik.’

‘Erik?’ vraagt Wille.

‘Je pleegvader’, zegt zijn pleegmoeder glimlachend. ‘Zijn kantoor zit achter de deur tegenover de woonkamer.’ Anders dan de andere deuren in de gang, is dit een dubbele deur. Bovendien is hij bekleed met lederen kussentjes, zoals een dure sofa, maar dan verticaal. Wille weet dat de bekleding het onmogelijk maakt om de gesprekken binnen in de kamer te horen, maar zo’n deur heeft hij nog nooit in een woonhuis gezien. Naast de deur hangt een wit doosje met een drukknop en een groen en een rood lampje. Het rode lampje brandt.

Zijn pleegmoeder drukt op de knop. ‘Even wachten’, zegt ze.